

Doba, kdy byl vydány prezidentské dekrety, o nichž tato práce pojednává, je dobou, v níž dochází ve velmi krátké době k celé řadě celospolečenských změn, k politickým posunům, k tvorbě hospodářských, národnostních, sociálních a jiných koncepcí, určujících směřování poválečného Československa. Některé z těchto plánů však nepředstavují jen nutnou poválečnou úpravu důležitých společenských otázek a tím pádem i znovunastolení skutečné vlády práva a obnovení právního řádu (či spíše navázání na právní řád první republiky). Je tu celá řada těch politických rozhodnutí, která můžeme bez jakékoli nadsázky nazvat rozhodnutími dějinnými. Překotný běh událostí a proces přeměny poválečné společnosti musel zákonitě vyústit v taková rozhodnutí, která zásadně a nesmazatelně ovlivnila poměry v ČSR na dlouhá desetiletí dopředu, pokud je neovlivňují dodnes. Jde o rozhodnutí, jež mohla být přijata v důsledku potřeby nové právní úpravy tam, kde zákon nebyl aktuální, a také v důsledku existence nových, právním řádem dosud neupravených problémů. Jako v drtivé většině zemí, nacházejících se v období bezprostředně následujícím po významném historickém zvratu, i v poválečném Československu je právo pro zákonodárce snadněji uchopitelné, není zatíženo celou řadou brzdících aspektů, můžeme snad říci, že se jedná o právo v jistém slova smyslu „revoluční“. Dosud čerstvá válečná zkušenost, potřeba vypořádání se s viníky, velká chuť do budování nového a lepšího státu bez předmnichovských problémů, ale také sílící radikální levicové tendence jsou hnacím motorem činnosti politické reprezentace v oblasti přijímání nových právních norem.